

**Περίληψη ,ενδεικτική ,
έργου υπό ,για καιρό ακόμα, κατασκευή
κι ανίχνευση καθολική , ουχί ορθόδοξη
παράδοξης κωμωδίας δη
για καιρό ελαφροτραγικό,
πιθανώς τιτλοφορούμενης ,
«Κάτι σα σφάξιμο.
Αυτό.»**

Είνη εποχή της κρίσης. Κι όμως.

Ο Κίτσος είδε δύο ήλιους κόκκινους κόκκινους να δύουν γυρνώντας απ'τα πρόβατα το δειλί.
Ο ένας από 'δω, ο άλλος από 'κει' υπέροχο όντως θέαμα, ποιός τό'χει ξαναδεί;

Μαγεμένος απ' την τόση που εθώρησε ομορφιά, γυρνά και το μηνά περιχαρής στην εξίσου
-αν όχι πιο-αγρότισσα σύζυγο. Η Κίτσαϊνα τον αγαπά. Γι'αυτό και μόνο, με τα πολλά, κάνει
πως τον πιστεύει. Μα στις χαραμάδες της προσποιητής για το συμβάν της πίστης, στις σκιές
εκείνες δηλαδή όπου η τελευταία αυτή μικρό πρόσωπο αλήθειας αληθινό φορεί, ένας
φόβος προμηνύματος κακού κρυφά ελλοχεύει (εξόν της σκιάς των τραπεζών που πέρλες
θηλιές εις τους λαιμούς ξέρουν λαμπερά να σφίγγουν, και για δανείων -για κάτι τρακτέρ-
αποπληρωμή διψούν).

Ο γιός των δυό που ανέφερα, με την Κόρη σφόδρα Καψούρης , που κι αυτή εκείνον αγαπά ,
μα παρά τούτο πολεμά με των αρετών της -εμφανών, κρυφών- το νόμισμα, το χρέος του
Πατέρα της που'ναι στο δρόμο για χαμό, γοργά να ξεπληρώσει, ή έστω να βρει αντίδρομο,
και στα δίχτυα της χάρης της δεινό άξεστο πολιτικό , Δάνη επονομαζόμενο (και προ καιρού
απ'τον Πατήρ κρίσιμα υπο-βοηθημένο τη γλύκα της εξουσίας για να γευτεί, ή αλλιώς στη
βουλή να μπει), με όνομα ναι μεν μικρό μα επιρροή τ' αντίθετο, της άξιας μας κυβέρνησης
επιχειρεί να πιάσει, μπας και φυσήξουν οι άνεμοι των νόμων για καλό (του καταχρεωμένου
Πατέρα της , κι όσων ,πολλών, πάρα πολλών, στη δούλεψή του έχει, το καλό).

Στο καφενείο του χωριού, οι άντρες κάνουν τη δουλειά που οι άντρες καφενείου κάνουν.
Πίνουν ρακές , τσιμπούν μεζέ, χαίρουν, μελαγχολούνε, ενίοτε χορεύουνε, άλλοτε
τραγουδούνε, και για ζητήματα αλλωνών, μα και γι'αυτών καμιά φορά, ολημερίς κι
ολοθυχίς με θέρμη συζητούνε. Όλα τα βλέπουν, όλα τα ξέρουν, για όλα ένα λόγο έχουν να
πουν. Τώρα, αν θα κάνουν...

Αυτά και άλλα, παράδοξα, και με ρυθμό γοργό γυρνούν και γυροστροβιλίζονται σ'αυτή την
ιστορία, μέχρι που ο Πατέρας δε βαστεί, και σε μια δύσκολη στιγμή , που είναι στην
ομήγυρη κι η Κόρη κι ο Δάνης μαζί, και λύση άλλη δε θα δει, η βοήθεια που αναμένει δε

θα'ρθεί , το παίρνει το πιστόλι. Δις πιστολιού κρότος θ'ακουστεί, κάποιος ή κάποιοι έχουν χαθεί.

Και όλ'αυτά, απλά, καθημερινά, πρωτίστως έμμετρα. Δεκα-πεντα-συλλαβικά, δεκα-τετρα-συλλαβικά, ένδεκα- και λοιπά . Γιατί , φίλοι μου, στη ζωή, τα πάντα είναι μουσική.
(Σε)Κάποιο σκοπό όλα παίζουν.